

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji EASO z dnia 18 grudnia 2019 r., nr EASO/ED/2019/509 w sprawie oddalenia zażalenia strony skarżącej złożonego w dniu 5 września 2019 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”),
- stwierdzenie nieważności decyzji EASO z dnia 7 czerwca 2019 r. w sprawie odrzucenia cofnięcia – opatrzonego datą 23 maja 2019 r. – przez stronę skarżącą jej wypowiedzenia z dnia 1° marca 2019 r.,
- zasądzenie od EASO zapłaty, tytułem odszkodowania, na rzecz strony skarżącej – wraz z odsetkami – kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, które otrzymałaby ona, gdyby zachowała stanowisko zajmowane w EASO, czyli od dnia 1° czerwca 2019 r. do dnia ponownego objęcia jej funkcji w EASO, bądź ewentualnie do końca jej umowy z EASO lub do zatrudnienia na innym stanowisku z odpowiednim wynagrodzeniem w wysokości 7 534,03 EUR miesięcznie (do dnia 15 lipca 2019 r.) i w wysokości 7 777,25 EUR miesięcznie (od dnia 16 lipca 2019 r.),
- zasądzenie od EASO zapłaty na rzecz strony skarżącej łącznej kwoty 250 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i szkodę na zdrowiu, jaką ona dotychczas poniosła, oraz
- obciążenie EASO wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja nr EASO/ED/2019/509 jest wadliwa z następujących względów:
 - naruszenie prawa strony skarżącej do dobrej administracji (art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą”) z punktu widzenia zasady bezstronności, obowiązku zachowania należytej staranności i zasady obiektywności, jak również domniemania niewinności (pierwsza podstawa stwierdzenia nieważności w ramach zarzutu pierwszego);
 - naruszenie prawa strony skarżącej do uwzględnienia jej interesu przez administrację, co wynika z prawa do dobrej administracji (art. 41 karty) i z obowiązku wspomaganie (art. 24 regulaminu pracowniczego) (druga podstawa stwierdzenia nieważności w ramach zarzutu pierwszego);
 - wspomniane niezgodne z prawem praktyki i zaniechania EASO są obarczone oczywistym błędem w ocenie, naruszeniem prawa i niewystarczającym uzasadnieniem (trzecia podstawa stwierdzenia nieważności w ramach zarzutu pierwszego).
2. Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja nr EASO/ED/2019/509 jest wadliwa z następujących względów:
 - błędy wynikające z oczywistego błędu w ocenie, naruszenia prawa i niewystarczającego uzasadnienia, w szczególności w odniesieniu do złożenia wypowiedzenia na podstawie art. 47 lit. b) ppkt ii) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz możliwości cofnięcia wypowiedzenia (pierwsza podstawa stwierdzenia nieważności w ramach zarzutu drugiego);
 - naruszenie prawa strony skarżącej do dobrej administracji (art. 41 karty) i obowiązku wspomaganie (art. 24 regulaminu pracowniczego, mający zastosowanie w drodze analogii), w szczególności z punktu widzenia prawa strony skarżącej do uwzględnienia jej interesu przez administrację (druga podstawa stwierdzenia nieważności w ramach zarzutu drugiego).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2020 r. – Tartu Agru / Komisja

(Sprawa T-150/20)

(2020/C 175/41)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: AS Tartu Agru (przedstawiciele: adwokaci T. Järviste, T. Kaurov, M. Peetsalu i M. A. R. Valberg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.39182 (2017/C), dotyczącej udzielenia Tartu Agro pomocy rzekomo niezgodnej z prawem;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Skarga jest dopuszczalna.
 - Skarga jest dopuszczalna, ponieważ zgodnie z zaskarżoną decyzją skarżąca jest domniemanym beneficjentem pomocy. Stąd decyzja ta dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.
2. Komisja naruszyła zasadniczo przepisy materialne i proceduralne, oceniając na podstawie procedury przetargowej, czy transakcja była zgodna z zasadami rynkowymi, nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia i dokonała błędnej interpretacji okoliczności faktycznych.
 - Komisja powinna była uwzględnić czasowy kontekst chwili zawarcia umowy dzierżawy, ówczesne względy gospodarcze i obowiązujące wówczas kryteria wykładni.
 - Komisja doszła do błędnego wniosku, że procedura przetargowa nie odpowiadała wymogom zapewniającym warunki rynkowe, ponieważ warunki procedury przetargowej ogółem umożliwiły maksymalizację zysku państwa.
3. Komisja naruszyła zasadniczo przepisy materialne i proceduralne, badając, czy uzgodniony w umowie dzierżawy czynsz dzierżawny odpowiadał warunkom rynkowym, naruszyła reguły ciężaru dowodu przy badaniu istnienia pomocy państwa i dokonała błędnej interpretacji okoliczności faktycznych.
 - Komisja stwierdziła istnienie pomocy państwa na podstawie nieistotnych i niedostatecznych danych. Powinna była stwierdzić, że inwestycje w poprawę gruntów, koszty utrzymania gruntów i poprawa jakości gleby stanowiły integralną część czynszu.
 - Komisja błędnie nie uwzględniła, że korzyść gospodarcza wynikająca rzekomo z umowy dzierżawy została w każdym wypadku zneutralizowana poprzez prywatyzację skarżącej i połączenie jej z właścicielami jej udziałów najpóźniej w roku 2002.
4. Komisja naruszyła zasadniczo przepisy przy ustalaniu wysokości odniesionej korzyści i błędnie oceniła okoliczności faktyczne.
 - Komisja błędnie posłużyła się przy ocenie środkami arytmetycznymi i statystycznymi czynszami dzierżawnymi, a także uchybiła obowiązkowi uzasadnienia.
5. Komisja naruszyła zasadniczo przepisy materialne i błędnie oceniła okoliczności faktyczne, kwalifikując stan faktyczny jako nową pomoc.
 - Jakakolwiek rzekomo udzielona pomoc została udzielona przed przystąpieniem Estonii do Unii i w chwili przystąpienia była całkowicie zakończona ze względu na to, że przedsiębiorstwo zostało sprywatyzowane w roku 2001 a połączenie skarżącej i właścicieli jej udziałów nastąpiło w roku 2002.

6. Komisja naruszyła zasadniczo przepisy i błędnie oceniła okoliczności faktyczne, uznając pomoc za przedawnioną jedynie częściowo.
 - Komisja powinna była dojść do wniosku, że wynikająca rzekomo z umowy dzierżawy pomoc państwa zakończyła się najpóźniej przy połączeniu skarżącej z właścicielami jej udziałów w roku 2002 i dlatego jest w pełnym zakresie przedawniona.
7. Komisja naruszyła przepisy, zobowiązując Republikę Estonii sprzecznie z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa do odzyskania pomocy od Tartu Agro.
 - Występują szczególne okoliczności, z których wynika, że odzyskanie pomocy od skarżącej byłoby skrajnie niesłuszne – skarżąca nie musiała rozpoznać istnienia pomocy państwa.
8. Komisja w oczywisty sposób naruszyła przepisy i błędnie oceniła okoliczności faktyczne, kwalifikując pomoc jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym.
 - Strony uzasadniły merytorycznie, w jaki sposób umowa dzierżawy przyczyniła się do wsparcia rozwoju gospodarczego, ale Komisja tego merytorycznie nie rozpatrzyła.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2020 r. – Republika Czeska / Komisja

(Sprawa T-151/20)

(2020/C 175/42)

Język postępowania: czeski

Strony postępowania

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil i O. Serdula, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, dokonania na rzecz Republiki Czeskiej zwrotu nienależnego świadczenia w wysokości odpowiadającej kwocie 40 482 255 CZK, która w dniu 17 marca 2015 r. nienależnie została warunkowo wpłacona na rachunek Komisji Europejskiej;
- nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, dokonania na rzecz Republiki Czeskiej zwrotu nienależnego świadczenia w wysokości odpowiadającej kwocie 2 698 817 CZK, która w dniu 22 grudnia 2016 r. nienależnie została wpłacona na rachunek Komisji Europejskiej;
- obciążenie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Strona skarżąca twierdzi, że sporna kwota odpowiada niepobrany należności celnym z tytułu przywozu zapalniczek krzemieniowych z Laosu w wysokości 53 976 340 CZK po odjęciu kosztów poboru. W dniu 17 marca 2015 r. została na rachunek Komisji warunkowo wpłacona kwota 40 482 255 CZK (75 % niepobranych należności celnych), w następstwie wniosku Komisji z dnia 21 stycznia 2015 r. W dniu 22 grudnia 2016 r. została na rachunek Komisji wpłacona kwota 2 698 817 CZK (5 % niepobranych należności celnych), zgodnie z żądaniem Komisji zapłacenia różnicy odpowiadającej zwiększeniu części odprowadzanej do Unii do 80 %.